

Sygn. akt II AKa 307/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Wróblewska (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Rydzewski

SA Leszek Mering

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.A. M.

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021 r.

sprawy

M. Y., s. S., ur. (...) w miejscowości S. (Ukraina)

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 czerwca 2020 r., sygn. akt **XIV K 158/19**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I - uznaje oskarżonego M. Y. za winnego tego, że w dniu 28 grudnia 2018 roku w G., chcąc spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu Y. S., zadał mu cztery ciosy nożem, powodując cztery rany klute - jedną na plecach w okolicy lewej łopatki, jedną na lewym udzie oraz dwie na lewym podudziu, czym doprowadził do następstw w postaci zewnętrznego krwawienia i w jego efekcie wstrząsu hipowolemicznego, a więc ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, tj. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

2. w punkcie IX – na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 grudnia 2018 roku, godzina 13:50 do dnia 21 stycznia 2021 roku,

3. w punkcie - VII, myślnik pierwszy, eliminuje spośród przedmiotów zwróconych Y. S. telefon marki H.- zapisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. (...), który na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu M. Y.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. F. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 307/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 czerwca 2020 roku, sygn. akt XIV K 158/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. Y.	M. Y. został zatrzymany i był tymczasowo aresztowany w niniejszej sprawie od dnia 28 grudnia 2018 roku, godz. 13:50 do dnia 21 stycznia 2021 roku telefon marki H., zabezpieczony do sprawy,	informacja z sytemu N. (...) z dnia 18 stycznia 2021 roku notatka urzędowa	1539 592

			zapisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. (...) stanowił własność M. J..		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja z Systemu N. (...) z 18 stycznia 2021 roku notatka urzędowa	Brak przesłanek do kwestionowania uzyskanej informacji, gdy znajduje potwierdzenie w innych dokumentach zabezpieczonych w sprawie, z których wynika, że M. Y. został zatrzymany w dniu zdarzenia, a następnie został tymczasowo aresztowany i był pozbawiony wolności w niniejszej sprawie do dnia wydania wyroku przez Sąd odwoławczy, a w tym czasie nie wprowadzono do wykonania kary pozbawienia wolności z innej sprawy (protokół zatrzymania k. 5-6, wskazanie lekarskie k.184, postanowienie

		<p>k. 200-202, nakaz przyjęcia k.203, informacja ze Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S. k.458, opinia o tymczasowo aresztowanym z Aresztu Śledczego w G. z informacją o pobytach i orzeczeniach k.897-898, pismo z Aresztu Śledczego w G. k.1320).</p> <p>Brak podstaw do kwestionowania zawartych w niej informacji, skoro została sporządzona przez bezstronną, wykonującą obowiązki służbowe funkcjonariusz Policji, a zawarte w niej informacje znajdują potwierdzenie w protokole oględzin miejsca zdarzenia (k.15-25), opinii biegłego z zakresu informatyki (k. 430-433, 434, 437), a także treści pism oskarżonego, w których wskazywał, że telefon stanowi jego własność i domagał się jego zwrotu (tłumaczenia k. 1389, 1392, 1494)</p>
--	--	---

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	

	<p>1. Obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci:</p> <p>a. art. 7 k.p.k. polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów na rzecz ich dowolnej oceny poprzez jednostronną ocenę materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść oskarżonego (zwłaszcza poprzez odmowę dania wiary przeważającej części wyjaśnień oskarżonego, w szczególności tego, iż chciał on jedynie nastraszyć pokrzywdzonego i brak dokonania oceny zeznań pokrzywdzonego Y. S.), a w konsekwencji błędne uznanie, iż na podstawie zebranego materiału dowodowego możliwe jest ustalenie, iż M. Y. działał w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia;</p> <p>b. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. polegająca na poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o dwie opinie biegłych, podczas, gdy jedna z nich (tj. biegłego W. M.) została uznana za niejasną (a w konsekwencji nie powinna stanowić podstawy ustaleń faktycznych), co winno w takiej sytuacji skutkować – z uwagi na odmienne wnioski wynikające z dwóch opinii, powołaniem innych, kolejnych biegłych;</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego, podczas, gdy w działaniu oskarżonego brak było umyślności w postaci bezpośredniego (bądź ewentualnego) zamiaru pozbawienia życia,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p>
--	---	---

	<p>w efekcie czego niesłusznie uznano, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona usiłowania czynu opisanego w art. 148 § 1 k.k.;</p> <p>3. Rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary 8 lat pozbawienia wolności z uwagi na nie skorzystanie z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 15 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k.);</p> <p>4. Błędne zaliczenie w pkt IX na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 a i 2.</p> <p>Zarzut przedstawiony w pkt 2, a więc błędu w ustaleniach faktycznych okazał się zasadny. Rzeczywiście Sąd I instancji w sposób błędny ustalił, że oskarżony, zadając pokrzywdzonemu cztery ciosy nożem i powodując wskazane obrażenia ciała, działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego, co było konsekwencją nieprawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego, który stanowczo zaprzeczał temu, by jego zamiarem było pozbawienie życia Y. S., a przy tym niewłaściwego wyprowadzenia wniosków co do zamiaru w oparciu o szereg prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji faktów, co spowodowało, że Sąd odwoławczy stwierdził częściową zasadność zarzutu przedstawionego przez obrońcę w pkt 1 a apelacji.</p> <p>Na wstępie trzeba wskazać, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy</p>		

ustalił fakty, do których odwołał się na kartach 1 do 10 uzasadnienia, bez konieczności ponownego przytaczania. Obrońca nie wykazał, by w tym zakresie występowały błędy, które mogły mieć wpływ na treść wyroku. Prawidłowo też zostały przytoczone wyjaśnienia składane w toku postępowania przez oskarżonego (k. 10 -11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W zasadzie Sąd odwoławczy podzielił dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wyjaśnień oskarżonego (k.13-14 uzasadnienia), z tym jednak wyjątkiem, że w przekonaniu Sądu II instancji na wiarę zasługują one w tej części, w której oskarżony zaprzeczał, by jego zamiarem było pozbawienie życia pokrzywdzonego, o czym w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W końcu, istotnych zastrzeżeń nie nasuwała ocena pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, która została zaprezentowana na kartach 14 - 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, również bez konieczności jej ponownego przytaczania.

Nie można przyjąć, by tak jak chciał wykazać obrońca oskarżonego, Sąd I instancji pominął korzystne dla oskarżonego okoliczności, które wynikały

z zeznań świadków. Przede wszystkim, Sąd Okręgowy miał na uwadze zawarte w zeznaniach świadków elementy charakterystyki oskarżonego, które miały dla niego pozytywną wymowę. Przecież Sąd dał wiarę zeznaniom P. K.

i S. V., w których wyrażali się również pozytywnie na temat oskarżonego. Z jednej strony trafnie, w oparciu o zeznania świadków stwierdził, że M. Y. był negatywnie spostrzegany w miejscu zamieszkania z uwagi na nadużywanie alkoholu i awantury

z T. Y., z drugiej miał opinię osoby z którą można było się porozumieć, wykonywał właściwie pracę, do której nie stawał się pod wpływem alkoholu. Nie można więc uznać, że Sąd nie uwzględnił pozytywnych cech oskarżonego, do których odwołał się apelujący.

Co do przytoczonych zeznań O. V. z rozprawy, która miała miejsce w dniu 15 listopada 2019 roku, z których wynikało, że oskarżony żałował tego co zrobił, był przerażony, to faktycznie Sąd I instancji nie poświęcił im większej uwagi, zaznaczył jednak, że świadek w czasie rozprawy nie pamiętał wielu szczegółów. Warto zauważyć, że O. V., przesłuchiwany w dniu 28 grudnia 2018 roku, a więc bezpośrednio po zdarzeniu wskazywał, że kiedy przybył do mieszkania, w którym zastał rannego pokrzywdzonego, oskarżony mówił, że to zrobił, chwalił się tym, z P. K. przytrzymał go, żeby nie przeszkadzał pogotowiu (k. 66v). Świadek nie wspominał więc, by oskarżony żałował tego co zrobił, bądź był przerażony. Już z tego powodu, a więc, że nie wskazywał na te okoliczności bezpośrednio po zdarzeniu, a uczynił to po wielu miesiącach, gdy już nie pamiętał dokładnie przebiegu zdarzenia, jako wątpliwe jawiły się zeznania świadka z rozprawy. O. V. w ramach swobodnej wypowiedzi na początku zeznań wprost odwoływał się do tej niepamięci, a następnie podtrzymał odczytane zeznania i zaznaczył, że więcej nie jest w stanie powiedzieć. Dopiero na skutek pytań zadanych przez obrońcę wskazał, że oskarżony żałował tego co zrobił i był przerażony. Istotne jest również to, że żaden ze świadków obecnych w mieszkaniu

po zdarzeniu nie wskazywał na to, by oskarżony zachowywał się w sposób opisany przez O. V., co dodatkowo przemawia za tym, że w czasie rozprawy O. V. w sposób odbiegający od faktów opisał postawę oskarżonego, co mogło być wynikiem tego, iż okoliczności zdarzenia zatarły się w jego pamięci.

Przedstawiona przez obrońcę analiza zeznań A. V. z pewnością nie mogła podważyć tego, że oskarżony przed zadaniem ciosów pokrzywdzonemu wypowiedział słowa groźby pozbawienia życia. Niezależnie od wątpliwości obrońcy, wynikających z zacytowanych przez niego zeznań, istotne jest, że z każdych z nich wynika, że oskarżony groził pokrzywdzonemu i R. K. pozbawieniem życia, skoro miał uczynić coś, co spowoduje, że oni znajdą się w grobach. Warto też zauważyć, że w pierwszych zeznaniach z dnia 28 grudnia 2018 roku, do których nie nawiązał obrońca, A. V. wskazała, że gdy była z A. (H. S.) w jej pokoju, słyszała jak M. krzyczy na Ż. (Y. S.) i R. (R. K.), że nie boi się więzienia i zrobi tak, że będą w grobach (k. 28-29). O tym, że oskarżony wypowiedział słowa groźby pozbawienia życia wobec wymienionych mężczyzn świadczyły jednoznacznie zeznania H. S., która bezpośrednio po zdarzeniu zeznała, że gdy oskarżony przebywał w pokoju z pokrzywdzonym i R. K. groził, że wyśle ich na cmentarz (k. 35-36). Niezależnie więc od tego jakie dokładnie słowa wypowiedział oskarżony, a więc, iż zrobi coś, że znajdą się w grobach, bądź wyśle ich na cmentarz, to sprowadzały się one do tego samego, a więc wyrażenia groźby pozbawienia życia.

Na akceptację nie zasługiwały też wywody obrońcy dotyczące braku

dokonania przez Sąd I instancji oceny zeznań pokrzywdzonego. Ta ocena została bowiem dokonana na kartach 18 -19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wbrew przekonaniu apelującego, Sąd I instancji wprost wskazał, w jakiej części zeznania świadka nie zasługują na wiarę, nie są szczere. Prawidłowy jest też wniosek Sądu Okręgowego, że zeznania tego świadka nie mogły okazać się przydatne dla rozstrzygnięcia z tego powodu, że odmówił on współpracy z organami ścigania, nie chciał opisać okoliczności, w jakich doszło do ugodzenia go nożem. Niezrozumiałe jest przy tym podkreślenie przez obrońcę, że z relacji pokrzywdzonego nie wynika, iżby M. Y. działał z zamiarem bezpośrednim (bądź ewentualnym) pozbawienia życia Y. S., skoro Sąd Okręgowy nie przyjął, by zeznania pokrzywdzonego pozwalały na odtworzenie zamiaru oskarżonego.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, który stara się przekonać Sąd odwoławczy do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, który twierdził, że zachował się w opisywany przez siebie sposób, który nie w pełni odpowiadał prawidłowym ustaleniom faktycznym Sądu Okręgowego, a więc zadał ciosy nożem pokrzywdzonemu wyłącznie dlatego, że chciał go przestraszyć.

W świetle zasad wiedzy i logicznego rozumowania nie można bowiem przyjąć, że sprawca, który zadaje cztery ciosy, dużych rozmiarów nożem pokrzywdzonemu, mógłby chcieć go wyłącznie przestraszyć. Każdy zdrowy psychicznie człowiek, a takim jest oskarżony, gdyby chciał przestraszyć inną osobą posługując się nożem – poprzestałby na jego

prezentacji, wymachiwaniu nim, a nie posuwał się do zadawania ciosów. Takie zachowanie świadczy o tym, że zamiar oskarżonego był dalej idący i sprowadzał się z pewnością do chęci spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Rację należy jednak przyznać apelującemu, że mimo wypowiedzianej groźby pozbawienia życia, posłużenia się nożem o dużych rozmiarach, zadania czterech ciosów nożem pokrzywdzonemu w okolice lewej łopatki, w udo i dwa w podudzie, z siłą wystarczającą do przebicia tkanek miękkich, spowodowania sytuacji, w której pokrzywdzony umarłby gdyby nie udzielona mu pomoc medyczna – nie można w niniejszej sprawie uznać, że oskarżony działał z bezpośrednim, bądź ewentualnym zamiarem pozbawienia życia Y. S..

Analiza zamiaru oskarżonego, zaprezentowana przez Sąd Okręgowy (k. 24-26 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) jest niepełna, nie uwzględnia istotnych okoliczności, a to przede wszystkim doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia zamiaru oskarżonego, jako bezpośredniego zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego. Przede wszystkim, uwadze Sądu I instancji umknęło, że najpoważniejsze skutki dla stanu zdrowia pokrzywdzonego związane były z ranami umiejscowionymi na podudziu, to głównie one doprowadziły do wstrząsu hipowolemicznego, a ich umiejscowienie nie należy do typowych, w których ugodzenie może doprowadzić do śmierci w powszechnym wyobrażeniu. Poza

tym ciosy nie były zadawane z dużą siłą. W swoich rozważaniach Sąd Okręgowy pominął też charakter pozostałych obrażeń spowodowanych przez oskarżonego oraz postawę oskarżonego po zadaniu czterech ciosów, a więc gdy natychmiast po tym, starał się zapobiec skutkom swego działania, udzielając nieudolnie pomocy pokrzywdzonemu, a także postawę jaką prezentował oskarżony wobec pokrzywdzonego przed dniem zdarzenia, w której nie pojawiała się agresja, wrogość.

Przypomnieć trzeba, że dla przypisania sprawcy zamiaru pozbawienia życia bezpośredniego, bądź ewentualnego niezbędne jest uwzględnienie obok przesłanek przedmiotowych, jak np. rodzaj i rozmiar użytego narzędzia, godzenie w ważne dla życia ludzkiego organy ciała, ilość ciosów, ich siła, determinacja sprawcy, głębokość, kierunek ran, rodzaj uszkodzeń ciała, stopień uszkodzeń ciała, stopień zagrożenia życia, należy uwzględniać również przesłanki natury podmiotowej: pobudki, motywy, przyczyny i tło zajścia, osobowość oskarżonego, jego usposobienie, poziom umysłowy, reakcje emocjonalne, zachowanie w stosunku do otoczenia, zachowanie przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu, stosunek do pokrzywdzonego (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2014 r., II AKa 107/14, Lex 1493869, w tym przywołane tam orzecznictwo). Istotne jest także wskazanie, że Sąd odwoławczy podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 grudnia 2019 roku, sygn. akt II AKa 151/19, zgodnie z którym „Nawet

wyartykułowanie zamiaru zabójstwa nie zawsze wskazuje na rzeczywiste intencje osoby, która wypowiada takie słowa. Uzewnętrznione przejawy zachowania sprawcy nie zawsze determinują określenie zamiaru jego działania i stąd konieczne jest także rozważenie innych przesłanek podmiotowych oraz przedmiotowych” (LEX nr 2891718).

Bez wątpienia oskarżony użył pokąźnego noża, o ostrzu dłuękości 18 cm, a zatem takiego, którym mógł pozbawić życia pokrzywdzonego. Jednak dostrzec trzeba, że nie zadał nim pokrzywdzonemu ciosów z duęą siłą.

Jak m.in. wynika z opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej u pokrzywdzonego stwierdzono następujące obrażenia: cztery rany klute, z których jedna zlokalizowana była na plecach w okolicach lewej łopatki, jedna na lewym udzie, a dwie na lewym podudziu. Rana kluta powłok pleców miała dłuęć (w powłokach) 2,5 cm, a jej kanał dłuęć około 3 cm skierowany był w stronę przyśrodkową (w stronę linii środkowej ciała) i nie penetrował do jamy opłucnowej. Rana na lewym udzie miała dłuęć (w powłokach) 3 cm i zlokalizowana była w dystalnej (dolnej) jego części na powierzchni tylny – bocznej. Rana ta posiadała krótki kanał, który nie przechodził przez powięź mięśniową. Na podudziu lewym zlokalizowane były dwie rany: jedna w proksymalnej (bliźszej) jego dłuęć na powierzchni przednio – przyśrodkowej o dłuęć (w powłokach) 3 cm i głąbokim kanale obejmującym całą grubość mięśnia brzuchatego łydki, druga w połowie

jego długości na powierzchni tylnej o długości w powłokach 5 cm i głębokim kanale obejmującym całą grubość mięśnia brzuchatego łydki i sięgającym mięśnia płaszczkowatego. Następstwa doznanych ran kłutych, zwłaszcza lewego podudzia,

z towarzyszącym krwawieniem zewnętrznym, którego efektem był wstrząs hipowolemiczny (krwotoczny), spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu

w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Stan kliniczny pokrzywdzonego wynikał tylko i wyłącznie z doznanych obrażeń ciała, którym towarzyszyło intensywne krwawienie zewnętrzne, co doprowadziło do zmniejszenia objętości krwi krążącej i w konsekwencji wystąpienia objawów klinicznych wstrząsu hipowolemicznego, ze spadkiem ciśnienia tętniczego krwi oraz tachykardią. Odnośnie siły ciosu biegła wskazała, że jeżeli nóż przebijał tkanki miękkie, jak to miało miejsce w opiniowanym przypadku, siła konieczna do wbicia go w ciało nie musiała być znaczna. Pokonanie oporu skóry i wbicie noża na większą głębokość wymaga pewnej siły, jest to siła porównywalna z siłą potrzebną do wbicia noża w główkę kapusty, arbuza, Z przywołanej w opinii dokumentacji lekarskiej wynikało, że aktywnie krwawiącymi były rany podudzia lewego.

W oparciu o tę opinię można stwierdzić, że rana kłuta powłok pleców nie była więc głęboka – 3 cm. Jej lokalizacja wskazywała, że nie została spowodowana prostopadłym do ciała ciosem, cios musiał być zadany pod kątem skoro jej kanał długości około 3 cm skierowany był w stronę przyśrodkową (w

stronę linii środkowej ciała), nie penetrował do jamy opłucnowej. Rana uda lewego na powierzchni tylnobocznej w dolnej jego części miała krótki kanał. Ta lokalizacja nie wskazywała na to, by z tą raną, o krótkim kanale, wiązała się możliwość uszkodzenia dużych naczyń krwionośnych.

Głębokość tych obydwu ran, ich lokalizacja, przy uwzględnieniu siły ciosów, których nie można było określić jako dużej – nie przemawiała w sposób nie budzący wątpliwości, że zamiarem oskarżonego było pozbawienie życia pokrzywdzonego. Bez wątpienia, skoro M. Y. posługiwał się nożem dużych rozmiarów, o długości ostrza 18 cm, gdyby chciał zabić pokrzywdzonego, bądź choćby przewidywał taką możliwość, mógł zadać uderzenia z dużą siłą, a zatem wbić nóż na większą głębokość, a jednak tego nie uczynił. Co do pozostałych ran, to nie należy do wiedzy powszechnej, nie starał się wykazać, by było inaczej również Sąd I instancji, że spowodowanie ran podudzia, nawet tak głębokich, jak w niniejszym przypadku, może doprowadzić do śmierci ofiary, a przecież to te przede wszystkim rany, obficie krwawiące, przyczyniły się do wstrząsu hipowolemicznego, który stanowił chorobę realnie zagrażającą życiu Y. S..

Nie można przy tym stwierdzić, że oskarżony zrobił wszystko, by pozbawić życia pokrzywdzonego. Kiedy zadał wskazane cztery ciosy, nie zadawał kolejnych, które mogły być przecież poważniejsze w skutkach, gdy ofiara nie broniła się, przeciwnie jego zachowanie świadczyło o tym, że zdecydował się pomóc Y. S., doprowadzając do nieudolnego założenia, a w

zasadzie położenia opatrunku. To zachowanie, w końcowej fazie zdarzenia, również sprzeciwiało się przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia znajomego. Oskarżony trzy z ciosów zadał w nogę pokrzywdzonego, a jeden

w plecy w okolice łopatki, nie skierował ich więc w bardziej newralgiczne części ciała, jak szyja, brzuch, klatka piersiowa, co też nie pozwalało na stwierdzenie, że działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Trzeba też mieć na uwadze, że oskarżony, nigdy wcześniej nie zachowywał się agresywnie w stosunku do pokrzywdzonego, nie uciekał się do przemocy wobec niego, nie było pomiędzy nimi istotnego konfliktu. To także poddaje

w wątpliwość, czy jego zamiarem, mimo zdenerwowania i podejrzenia, że to pokrzywdzony, bądź ich znajomy, mógł zadzwonić do S. V., a przez to wymieniona oczekiwała opuszczenia przez niego i jego bliskich zajmowanego mieszkania, było pozbawienie życia Y. S..

Jednocześnie wyartykułowanie przez oskarżonego groźby zabójstwa pokrzywdzonego i R. K. nie determinowało określenia zamiaru jego działania. Wniosek ten jest uprawniony wobec powyższych rozważań, które sprzeciwiały się możliwości przypisania M. Y. zamiaru zabójstwa. Poza tym warto zauważyć, że posługiwanie się przemocą, agresją, a w konsekwencji i groźbami, w życiu oskarżonego i jego żony T. Y. było pewną normą. W czasie krótkiego zamieszkiwania z pozostałymi świadkami oskarżony i jego żona dali się poznać jako osoby uciekające się, głównie we

wzajemnych relacjach, do agresji, przemocy, wyzwisk. Wobec tego wypowiedziana przez oskarżonego, również do pokrzywdzonego, groźba mogła być po prostu wyrazem jego gniewu, jak i chęci wyrządzenia mu krzywdy, co zresztą uczynił, nie musiała jednak oznaczać w sposób nie budzący wątpliwości realnej zapowiedzi pozbawienia go życia.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, nie mogło być natomiast żadnych wątpliwości, uwzględniając charakter ran, ich lokalizację, skutki, fakt użycia nożna o ostrzu 18 cm, powtarzalność ciosów, gniew, który odczuwał nietrzeźwy oskarżony, jego agresję, poziom intelektualny, że zachowując się w ustalony sposób chciał spowodować u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu. Musiał mieć bowiem świadomość, że zachowania, które podejmuje wobec pokrzywdzonego będą wiązać się z daleko idącą, poważną krzywdą dla jego zdrowia. Warto też zwrócić uwagę na to, że oskarżony, który nie przyznawał się do zamiaru zabójstwa wskazywał, że jest gotów ponieść odpowiedzialność za obrażenia ciała, które spowodował u pokrzywdzonego. O ile więc nie godził się

z przedstawionym mu zarzutem usiłowania pozbawienia życia pokrzywdzonego, nie kwestionował konieczności poniesienia odpowiedzialności za obrażenia ciała, które u niego spowodował. obrońca w apelacji nie kwestionował rozważań zaprezentowanych przez Sąd I instancji, a które doprowadziły do wykazania, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., popełnionego w sposób jak wskazał Sąd celowy, a więc

w zamiarze bezpośrednim (k. 26-27 uzasadnienia), a te podzielił Sąd odwoławczy.

Wszystko to doprowadziło Sąd II instancji do wniosku, że oskarżony w czasie zdarzenia działał z bezpośrednim zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego i taki w postaci choroby realnie zagrażającej życiu spowodował, a nie z zamiarem pozbawienia go życia.

W efekcie czyn oskarżonego został zakwalifikowany z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Konsekwencją tak istotnej zmiany zaskarżonego wyroku było wymierzenie M. Y., na podstawie przywołanego przepisu, kary 6 lat pozbawienia wolności. Była to więc kara niższa od orzeczonej przez Sąd I instancji, która uwzględniała, że oskarżonemu nie można było przypisać zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Po stronie okoliczności obciążających uwzględniono fakt, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Y. S., oskarżony dopuścił się tego czynu z błahego powodu, a jednocześnie błędnego przekonania, że pokrzywdzony doniósł na niego osobie, od której zależało, czy będzie zamieszkiwał w dotychczasowym miejscu. Ponadto M. Y. dopuścił się przypisanego mu czynu znajdując się w stanie znacznej nietrzeźwości (k. 10). Jego zachowanie cechowała duża agresja. Powyższe okoliczności przemawiają za dużym stopniem społecznej szkodliwości przestępstwa oskarżonego. Jednocześnie zachowanie M. Y. cechował duży stopień winy. Intelpekt oskarżonego, jak i jego doświadczenie życiowe sprawiały, że w pełni zdawał sobie sprawę

do jak poważnych konsekwencji zdrowotnych mogą doprowadzić zachowania, które podjął wobec znajomego, który w żaden sposób ich nie sprowokował, gdy, jak już wskazano, zamiar, który przyświecał oskarżonemu miał charakter bezpośredni. Jednocześnie nie można nie dostrzec negatywnego zachowania oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania, które znalazło potwierdzenie w opinii z Aresztu Śledczego w G. (k.897, 897v) i piśmie Dyrektora tego Aresztu z dnia 3 września 2020 roku (k.1404).

Z drugiej strony, wymierzając karę, Sąd odwoławczy miał na względzie, że oskarżony bezpośrednio po spowodowaniu obrażeń ciała u pokrzywdzonego, podjął działania, które miały na celu udzielenie mu pomocy, choć miały one charakter nieudolny, co wprost potwierdziła biegła z zakresu medycyny sądowej w wydanej przez siebie opinii (k. 1215). Działanie oskarżonego nie było zaplanowane, miało charakter nagły. Istotne znaczenie miało także to, że oskarżony uprzednio nie był karany (k. 1204-1205). Ponadto oskarżony wyrażał skruchę z powodu swojego zachowania, co wynika choćby z pisma „Ostatnie słowo” (k.1505-1506).

Sąd odwoławczy uwzględnił także wyniki wywiadu środowiskowego, na podstawie którego z jednej strony można było stwierdzić, że oskarżony lubił spożywać alkohol, awanturował się z żoną, dochodziło do bójek między nimi, a z drugiej strony osoby udzielające informacji na jego temat wskazywały, że należycie wywiązywał się z obowiązków pracowniczych, wypowiadały się o nim także pozytywnie, jako o

człowieku z którym można było się porozumieć, gdyby nie jego żona, która miała na niego niekorzystny wpływ (k. 460-461).

Powyższe okoliczności spowodowały, że Sąd II instancji, jako karę adekwatną do nich, a jednocześnie taką, która spełni pokładane w niej cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, uznał karę 6 lat pozbawienia wolności. Kara w tym rozmiarze jawi się jako wyważona, sprawiedliwa i jako taka, która spełni pokładanie w niej cele w zakresie prewencji generalnej.

Ad. 3.

Nawiązując do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności, która miała wynikać stąd, że Sąd I instancji nie zastosował nadzwyczajnego złagodzenia kary, to nie miał racji obrońca, który starał się przekonać, że w niniejszej sprawie należało zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. W przekonaniu Sądu odwoławczego, przywołane wyżej, istotne okoliczności obciążające – jednoznacznie sprzeciwiały się nadzwyczajnemu złagodzeniu kary, jak i wymierzeniu jej w niższym rozmiarze niż orzeczony przez Sąd II instancji, również po uwzględnieniu tych przemawiających na korzyść oskarżonego. Skrucha oskarżonego, żal, a także fakt, że oskarżony nie był skonfliktowany z pokrzywdzonym, do których odwołał się apelujący, podobnie jak inne występujące w sprawie okoliczności łagodzące, nie miały na tyle istotnej wymowy, by zminimalizować znaczenie niekorzystnych okoliczności i przemawiać za nadzwyczajnym złagodzeniem kary. Były to

normalne, a nie szczególne okoliczności, które po prostu należało uwzględnić przy wymiarze kary w jej ustawowych granicach.

Ad. 1.b.

Nie miał racji apelujący, który wyraził przekonanie, że skoro opinia biegłego W. M. została uznana za niejasną, to nie powinna stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Nie można także zgodzić się z obrońcą, który stwierdził, że skoro opinie biegłych W. M. i J. W. zawierały odmienne wnioski to winno to skutkować powołaniem opinii innych, kolejnych biegłych.

W związku z tym, że zarzut obrońcy ma charakter bardzo ogólny, a jednocześnie nie odnosi się do oceny opinii biegłych zaprezentowanej przez Sąd I instancji, nie wykazuje błędności tej oceny, wystarczające jest stwierdzenie, że ocena ta była prawidłowa, nie nasuwała istotnych zastrzeżeń Sądu odwoławczego (k. 20-23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), bez konieczności jej ponownego przytaczania. Jeśli tak, to nie może budzić wątpliwości, że skoro Sąd Okręgowy jako częściowo wiarygodną, zasadną ocenił opinię biegłego W. M., to w takim właśnie zakresie mogła ona również stanowić podstawę do czynienia ustaleń faktycznych, a zatem nie sposób dopatrzeć się w takim postąpieniu Sądu I instancji naruszenia przepisów postępowania, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Niejasność opinii biegłego z pewnością uprawniała Sąd Okręgowy, mając na uwadze treść art. 201 k.p.k. do zasięgnięcia opinii innego biegłego, w tym wypadku J. W.. Najistotniejsze jednak jest, że ta

biegła wydała opinię, którą Sąd I instancji zasadnie ocenił jako rzetelną, przekonującą i wiarygodną. Opinia ta, również w ocenie Sądu odwoławczego była jasna, pełna, niesprzeczna wewnętrznie, a jednocześnie pozwoliła na stwierdzenie błędności opinii W. M. we wskazanym przez Sąd Okręgowy zakresie. Co równie istotne, obrońca oskarżonego w żaden sposób nie wykazał, by opinia biegłej J. W. posiadała mankamenty, które mogłyby ją podważyć.

W tej sytuacji, sam fakt, że opinie wskazanych biegłych różniły się częściowo – nie przemawiał za koniecznością uzyskania opinii kolejnego, czy kolejnych, innych biegłych. Warto zauważyć, że art. 201 k.p.k. daje możliwość powołania innych biegłych w sytuacji sprzeczności między opiniami, nie nakłada więc obowiązku takiego postąpienia. Jeśli więc obrońca nie wykazał, by opinia biegłej J. W. była nieprawidłowa, bądź by niezasadna była ocena tej opinii zaprezentowana przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to jednocześnie nie wykazał, by niezbędne było zasięgnięcie w niniejszej sprawie opinii kolejnych biegłych. Skoro opinia biegłego W. M. została uznana za niejasną, a następnie w świetle niebudzącej wątpliwości opinii J. W. należało ocenić ją jako częściowo wadliwą, to zasadnie Sąd I instancji nie skorzystał z możliwości uzyskania opinii kolejnych biegłych.

Ad.4.

Rację należało przyznać obrońcy oskarżonego, który wskazał, że w punkcie IX wyroku zaliczono w sposób nieprawidłowy okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na poczet orzeczonej

kary pozbawienia wolności, co polegało na zaniechaniu zaliczenia pełnego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, który rozpoczął swój bieg 28 grudnia 2018 roku, godz. 13:50. Uchybienie Sądu I instancji sprowadzało się do tego, że w sposób nieprawidłowy określił datę początkową okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, stanowiska w tym zakresie nie uzasadnił. Nie ma wątpliwości w świetle dokumentów zebranych w sprawie, że oskarżony został zatrzymany 28 grudnia 2018 roku, godz. 13:50 i następnie był pozbawiony wolności w ramach tymczasowego aresztowania w sposób nieprzerwany do czasu wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny, nie wprowadzono w tym czasie do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie. Wynika to z informacji

z systemu N. (...) z 18 stycznia 2021 roku (k. 1539), która znajduje potwierdzenie w innych dokumentach, jak: protokół zatrzymania k. 5-6, wskazanie lekarskie k.184, postanowienie k. 200-202, nakaz przyjęcia k.203, informacja ze Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S. k. 458, opinia o tymczasowo aresztowanym z Aresztu Śledczego

w G. z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 897-898, pismo z Aresztu Śledczego w G. k.1320. Mając to na uwadze, dokonano zmiany zaskarżonego wyroku w jego punkcie IX, zaliczając na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 grudnia 2018 roku, godz. 13:50 do dnia 21 stycznia 2021 roku.

Wniosek		
<p>1. wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu zwrotu „działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia Y. S.” oraz „lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu pomocy lekarskiej”, stosowną zmianę kwalifikacji prawnej i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;</p> <p>2. ewentualnie złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności w drodze zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary;</p> <p>3. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p> <p>4. zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi Skarbu Państwa;</p> <p>5. zasądzenie na rzecz adw. A. F. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie apelacyjne, albowiem nie zostały one zapłacone w całości ani w części;</p> <p>6. korektę rozstrzygnięcia w pkt IX poprzez prawidłowe zaliczenie na poczet kary pozbawienia wolności pełnego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 grudnia 2018 roku godz. 13:50.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>zasadny</p> <p>zasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

<p>Wnioski 1 i 2 - powody wskazane w części wcześniejszej uzasadnienia. Wniosek 3 – brak podstaw do uchylenia wyroku, w sytuacji gdy możliwa i konieczna była zmiana wyroku przez Sąd II instancji. Wniosek 4 – trudna sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała zwolnienie go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążenie wydatkami Skarbu Państwa. Wniosek 5 – obrońca z urzędu udzielił oskarżonemu pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym. Wniosek 6 – Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy określił datę początkową okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, stanowiska w tym zakresie nie uzasadnił, dokumenty zebrane w sprawie nie pozostawiały wątpliwości co do tego, że oskarżony został zatrzymany 28 grudnia 2018 roku, godz. 13 :50 i następnie był pozbawiony wolności w ramach tymczasowego aresztowania w sposób nieprzerwany do czasu wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny.</p>	
---	--

1 OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
	W punkcie VII, myślник pierwszy, w sposób błędny zwrócono zabezpieczony do sprawy telefon H., opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr(...) poz. (...), Y. S..
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Zwrócenie wskazanego wyżej telefonu osobie nieuprawnionej, gdy nie było wątpliwości, w	

światle dowodów przytoczonych w części wstępnej uzasadnienia, że stanowił własność oskarżonego.

Zgodnie z treścią notatki urzędowej z k. 592 - telefon H. został ujawniony w pokoju zajmowanym przez T. Y. i oskarżonego,

w pamięci telefonu ujawniono dwa numery telefonu opisane jako T. Y., ostatnie połączenie było odnotowane w dniu 28 grudnia 2018 roku

o godz. 12:54:47 od S.. Brak podstaw do kwestionowania informacji zawartych w tej notatce urzędowej, skoro została sporządzona przez bezstronną, wykonującą obowiązki służbowe funkcjonariusz Policji, a zawarte w niej informacje znajdują potwierdzenie w protokole oględzin miejsca zdarzenia (k.15-25), opinii biegłego z zakresu informatyki (k. 430-433, 434, 437), a także treści pism oskarżonego, w których wskazywał, na to, że telefon stanowi jego własność i domagał się jego zwrotu (tłumaczenia k. 1389, 1392, 1494). Nie ma jednocześnie wątpliwości, że skoro w pamięci telefonu znajdowały się numery przypisane żonie oskarżonego, to telefon był jego, a nie żony. Tę okoliczność potwierdza także ostatnie połączenie występujące w pamięci telefonu, gdy w sprawie ustalono, że przed zadaniem ciosów pokrzywdzonemu, S. V. zadzwoniła do M. Y. (k. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Wobec tego, utrzymanie wyroku w tej części w mocy jawiło się jako rażąco niesprawiedliwe, co spowodowało, że Sąd odwoławczy, mając na uwadze treść art. 440 k.p.k. – zwrócił ten telefon na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. uprawnionemu M. Y..

1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot utrzymania w mocy

0.1Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, a więc tej, do której nie odnosiły się zmiany wskazane w pkt I wyroku Sądu odwoławczego.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

<p>Brak zasadności zarzutów i wniosków przedstawionych w apelacji obrońcy, brak podstaw do korekty zaskarżonego wyroku, które należałoby uwzględnić z urzędu.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>0.0.1Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>1. w punkcie I – uznano oskarżonego M. Y. za winnego tego, że w dniu 28 grudnia 2018 roku w G., chcąc spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu Y. S., zadał mu cztery ciosy nożem, powodując cztery rany klute – jedną na plecach w okolicy lewej łopatki, jedną na lewym udzie oraz dwie na lewym podudziu, czym doprowadził do następstw w postaci zewnętrznego krwawienia i w jego efekcie wstrząsu hipowolemicznego, a więc ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, tj. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. skazano go na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,</p> <p>2. w punkcie IX – na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczono okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 grudnia 2018 roku, godz. 13:50 do dnia 21 stycznia 2021 roku,</p> <p>3. w punkcie – VII, myślNIK pierwszy, wyeliminowano spośród przedmiotów zwróconych Y. S. telefon marki H. zapisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...)pod poz. (...), który na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżonemu M. Y..</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
---	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

<p>III.</p> <p>IV.</p>	<p>Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1184) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2016 t., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. F. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 738 zł brutto za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem II instancji.</p> <p>Mając na uwadze aktualną, trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz 223 z późn. zm.) zwolnił go od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.</p>
------------------------	--

1PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkt I wyroku (ustalenie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego) i punkt IX wyroku (rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej	

	kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności)		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana